

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 3386 van 30 oktober 2007
in de zaak 11543/ IVde kamer

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van zijn advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 Torhout

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] van Afghaanse nationaliteit, op 11 juli 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché F. VEREEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 25 december 2006 het Rijk binnen en diende op 27 december 2007 een asielaanvraag in. Op 22 juni 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
- 1.2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pande (provincie Logar) afkomstig te zijn. U bent Tadzjiek van origine. Uw vader behoorde indertijd tot de Taliban en was het hoofd van de lokale religieuze politie. In de negende maand van 1383 (november/december 2004) kwamen politiemensen naar jullie huis. Zij kwamen uw vaders en broers arresteren. U probeerde, net als uw zussen en broers weg te lopen maar u werd door een kogel in het linkerbeen geraakt en verloor het bewustzijn. Toen u bij bewustzijn kwam, bevond u zich in het ziekenhuis van Kabul. U werd bewaakt door twee politieagenten. Uw oom Hamidullah kwam naar het

ziekenhuis en kon u vrijkopen. U heeft sinds het incident geen nieuws meer van uw familieleden. U verbleef in het huis van uw oom. Uw been werd er geregeld verzorgd door een arts. Twee maal ontving u van de politie een oproepingsbevel. Uw oom meende dat de situatie te gevaarlijk werd voor u. U contacteerde uw oom Shafiqullah Sherib die in Engeland woont. Hij regelde uw reis met een Afghaanse smokkelaar die u naar Engeland zou brengen. Op 12 oktober 2006 begon u uw reis naar Europa. U werd door uw begeleider achtergelaten in België. U vroeg op 27 december 2006 asiel aan bij de Belgische asielinstanties."

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.
3. Nopens de vluchtelingenstatus.
4. Verzoeker beweert dat Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "de vereisten van de wettelijke bewijslast die op verzoeker rust" heeft overschreden "door van hem volledige kennis te eisen van alle details met betrekking tot al de elementen uit zijn asielrelaas" en door "tot de ongegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging te [kunnen] besluiten omdat hij onvoldoende kennis heeft over de achtergrond en identiteit van personen (met name slachtoffers en vijanden van zijn vader) die aan de oorsprong van zijn vrees liggen en over zijn land van herkomst, wat hij als ongelooftwaardig bestempelt."
- 4.1. Verzoeker erkent dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling ligt die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
- 4.2. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vader aangesloten was bij de Taliban. Dit betreft de kern van zijn asielrelaas, daar hij stelt dat zijn problemen zijn ontstaan door de functie van zijn vader, en dat de Mujaheddin zijn vader en broers wilde arresteren in de "negende maand van 1383" (= november/ december 2004) (gehoor DVZ p. 14). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft terecht nagegaan of verzoeker deze kennis bezit die redelijkerwijze kan verwacht worden van de zoon van een Talibanmedewerker en hoofd van de religieuze politie van zijn stad.
- 4.3. Verzoeker heeft noch tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen noch in het verzoekschrift een aannemelijke verklaring

voor zijn vage beweringen en talrijke lacunes over elementaire aspecten betreffende zijn beweerde familiale achtergrond. Zo behoorde hij als zoon van het hoofd van de lokale religieuze politie te weten wat de naam van de Talibanradio is, en toont zijn antwoord *"ik heb geen idee, er was een radiostation in Kabul"* (gehoor CGVS p. 9), niet aan dat hij is opgegroeid in het kader van deze voorgehouden familiale achtergrond. Verzoeker kan evenmin toelichten waarom hij de publieke activiteiten van zijn vader tijdens het Talibanregime niet beter kan duiden. Zo antwoordt hij op de vraag *"weet u wat uw vader heeft misdaan?"*, *"Hij zal wel slechte dingen gedaan hebben. Het was zijn job om bepaalde mensen te beschadigen."* (gehoor CGVS p. 9). Gevraagd of hij slachtoffers kent van zijn vader, antwoordt hij *"nee"* (gehoor CGVS p. 9). Verzoeker kan evenmin verklaren waarom hij niet weet welke activiteiten zijn vader nog heeft gehad na de val van het Talibanregime.

- 4.4. Verzoeker toont niet aan dat zijn vader bij de religieuze politie behoorde. Uit verzoekers verklaringen blijkt vooral dat hij niet bekend is met de leefwereld van de Talibanfamilies te meer daar hij afkomstig is uit een gesloten gemeenschap waar de sociale omgang strikt geregeld was. Hij heeft geen kennis van de (families van de) slachtoffers van Taliban. Hij ontkent zelf dat hij problemen ondervond (*"neen"*) met bijvoorbeeld familieleden van slachtoffers (gehoor CGVS p. 9). Zijn verklaringen dat hij pas lange tijd na de val van de Taliban toch problemen kreeg, *"in de negende maand van 1383"* omdat men *"voorheen misschien niet wist wat zijn vader had gedaan"* staat haaks op verzoekers bewering dat zijn vader een publieke functie had en bekend was als hoofd van de religieuze politie onder de Taliban.
4. De neergelegde oproepingen van de politie kunnen in casu niet als begin van bewijs zijn verklaringen worden aangenomen aangezien ze niet ondersteund worden door een geloofwaardig, coherent relaas. Daarenboven beantwoordt het verzoekschrift het aangehaalde onaannemelijke tijdsverloop niet. Zo stelt de bestreden beslissing: *"bovendien dateren de convocaties die u voorlegde van de derde en de zesde maand van 1385 (juni-september 2006)(CGVS, p.7), of bijna twee jaar na het incident in Logar, waarbij de vraag rijst waarom de politie u niet eerder zou hebben opgeroepen. U meende dat iemand de politie misschien op de hoogte bracht van uw verblijf daar maar u had geen idee wie (CGVS, p.8)."* Verzoeker stelt slechts dat er verkeerde conclusies worden getrokken uit de convocaties, maar beantwoordt de opmerkingen van de bestreden beslissing niet. Deze convocaties zijn dan ook niet van dien aard om de Raad in een andere zin te doen besluiten. De andere middelen en documenten kunnen de Raad niet in een andere zin doen besluiten.
5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiale beschermingsstatus.

6. Verzoeker verklaart voor de DVZ *"nooit eigen paspoort gehad te hebben"*, maar legt wel een Teskara neer, met als nummer 64884 afgegeven door *"afdeling bevolkingsregistratie provincie Logar, district Baraki Barak"* (gehoor DVZ p. 6, nr. 19-20). Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betwist verzoekers identiteit en nationaliteit niet. In het administratieve dossier zijn er geen contra-indicaties betreffende zijn Afghaanse nationaliteit en herkomst uit het district Baraki Barak.
- 6.1. Verzoeker doet aan sport en heeft duidelijk kennis van de door de Taliban opgelegde beperkingen bij de beoefening van zijn sport. Het is dan ook aannemelijk dat

verzoeker in Afghanistan woonde tijdens de overheersing van de Taliban. Zijn afkomst en identiteit wordt ondersteund door diploma's, foto's en zijn verklaringen.

7. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt enerzijds, zoals ook de UNHCR en de verzoeker dat uit analyse van de informatie blijkt dat er *"in de provincie Logar een gewapend conflict aan de gang is"*, maar stelt anderzijds *"dat de gevolgen van dit conflict voor de burgers heel beperkt blijven"*. Er wordt geconcludeerd dat *"het risico voor burgers om slachtoffer te worden van willekeurig geweld te beperkt is om te kunnen spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de vreemdelingenwet"*. De partijen betwisten dus niet dat er in de provincie Logar een gewapend conflict aan de gang is. De Raad sluit zich hierbij aan, daar dit duidelijk blijkt uit het door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier toegevoegde CEDOCA-document en de erin verwezen openbare bronnen.

- 7.1. Verweerder stelt: *"Rekening houdend met de geschatte oppervlakte van de provincie LOGAR nl. 3.880 km² en de in 2006 geschatte sedentaire bevolking van de provincie LOGAR 339.700 (zie antwoorddocument CEDOCA afgh2007-024w) kan voortgaande op hogervermelde specifieke vaststellingen duidelijk geconcludeerd worden dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van willekeurig geweld in de context van dit gewapend conflict bijzonder laag is."*

- 7.2. Uit het door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier toegevoegde document van het UNHCR (*"Afghanistan Security Situation relating to Complementary Forms of Protection, Update on the Situation in Afghanistan and International Protection Considerations – June 2005, UNHCR, updated on 25 April 2007"*) blijkt dat het UNHCR adviseert om personen afkomstig uit het district Baraki Barak in de provincie Logar *"complementaire"* bescherming te bieden. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent hier niet te kunnen op ingaan en verwijt de *"UNHCR een globale appreciatie te maken"* waarbij *"niet specifiek wordt ingegaan op het reële risico voor een burger om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*. Tevens wordt gesteld dat de UNHCR *"niet nader preciseert in welke provincies en districten welk type van geweld voorkomt"* en daarbij evenmin preciseert *"in welke omstandigheden daarbij burgerslachtoffers vallen"*. Ten slotte verwijst de verweerder naar de research uitgevoerd door het *"CEDOCA en haar eigen objectieve en betrouwbare informatie over de provincie LOGAR"* waaruit gevolgtrekkingen werden gedaan naar *"de frequentie en intensiteit van de insurgency en de gevolgen hiervan voor de burgers"*.

- 7.3. De bijgevoegde CEDOCA-nota bevat een extensieve lijst van feitelijke gegevens die niet geheel wordt benut en waaruit slechts eenzijdig wordt geconcludeerd. De Raad stelt vast dat het CGVS het risico voor burgers berekent op basis van de oppervlakte van de provincie en de sedentaire bevolking. Voor zover de becijfering relevantie kan hebben bij artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat deze gebeurt aan de hand van beperkte en onvolledige premissen, met name de *"geschatte"* bevolking, de *"sedentaire"* bevolking en de totale geografische oppervlakte. Hierbij wordt voorbij gegaan aan een aantal cruciale en specifieke factoren die bepalend zijn voor het te bekomen resultaat. Zo worden de *"schattingen"* van de bevolking van slechts één Afghaanse bron aangehaald (Central Statistics of Afghanistan van 2006); worden de nomaden, zoals uit voetnoot 44 blijkt, niet meegerekend in het totale aantal inwoners noch het aantal niet-burgers (Cf. *"strijders"*) onder de *"sedentaire inwoners"*. Ten slotte wordt bij de aritmetische

afbakening uitgegaan van een stellingenoorlog en geen rekening gehouden met de bewoonbare oppervlakte en onzekere factoren die trouwens in andere paragrafen in de verweernota worden aangehaald, zoals de *"verslechterende en volatiele veiligheidssituatie"*. De Raad merkt op dat de CEDOCA-nota stelt: *"CEDOCA claimt geenszins dat deze telling volledig is"* waardoor de waarde van de conclusies op basis van deze cijfers reeds omwille van dit gegeven in vraag moet worden gesteld.

- 7.4. Verzoekende partij herhaalt ter terechtzitting dat deze berekeningswijze niet nuttig en *"absurd"* is en hij *"er gewoon geen woorden voor heeft"*. De Raad oordeelt dat het ongepast is een dergelijke verregaande en tezelfdertijd onzorgvuldig gelimiteerde kans- en risicoberekening toe te passen zodat tijdens de debatten voor deze rechterlijke instantie het passend respect voor de menselijke waardigheid in vraag gesteld wordt.
- 7.5. De CEDOCA-nota stelt dat *"De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is grosso modo gerelateerd aan drie aspecten: warlordism, criminaliteit en aan insurgency gerelateerd geweld. Warlordism en criminaliteit zijn fenomenen die overal in Afghanistan voorkomen."* De nota heeft het voor het overige uitsluitend over insurgency. De bovenvermelde becijferde conclusies werden enkel op basis van de 'insurgency' genomen en laten onterecht en zonder nadere toelichting, warlordism, criminaliteit buiten beschouwing terwijl de mogelijke impact van beide rechtstreeks het gevolg is van de onstabiliteit van de regio en het gebrek aan autoriteit en bescherming.
- 7.5.1. De CEDOCA-nota geeft een overzicht van de insurgency problemen: *"Ten eerste zijn er aanvallen en acties gericht tegen bepaalde categorieën burgers die in het bijzonder worden geviséerd. Zij worden dan het slachtoffer van ontvoeringen of zgn. targeted killings, executies, onthoofdingen, ontvoeringen, gijzeling of verminkingen. Ten tweede zijn er de rechtstreekse aanvallen op Afghaanse of internationale troepen. Men vindt hierbij zowel aanvallen door manschappen met handwapens als raket- en morteraanvallen van op grotere afstanden. Ook hierbij worden [vallen] soms burgers slachtoffers (collateral damage), ook al zijn zij bij dit soort aanvallen niet het doelwit."* (...) *"Ten derde zijn er aanvallen op Afghaanse overheidsgebouwen. Deze gebeuren vaak van op afstand, met raketten of mortieren, en maken vaak weinig slachtoffers en slechts geringe schade."* *"Brandstichting in de scholen wordt door HRW als aparte in het oog springend type AGE geweld beschouwd. Deze brandstichtingen vinden meestal 's nachts plaats, zodat er nauwelijks tot geen slachtoffers bij vallen, maar ze hebben uiteraard wel gevolgen voor de onderwijs- en ontwikkelingskansen van de burgerbevolking."* Verder wordt er in het CEDOCA-document melding gemaakt van *"bomaanslagen met zogenaamde IED's ('Improvised Explosive Devices') en VBIED's. Road side bombings (bermbommen) zijn een typisch voorbeeld van IED's"*. In Logar *"vielen ook enkele burgerslachtoffers bij bomaanslagen met IED's (meestal bermbommen)"*. Het document geeft geen cijfers van slachtoffers als gevolg van de VBIED, wat een acroniem is voor *"Vehicle Born IED"*, dus explosieven die ofwel met een timer ofwel vanop afstand tot ontploffing kunnen gebracht worden en aan een voertuig zijn vastgehecht. AGE's voerden enkele malen directe (met manschappen en kleine wapens) en indirecte raketaanvallen uit op Afghaanse en buitenlandse troepen en op overheidsgebouwen. Het favoriete doelwit van de AGE's in Logar zijn volgens ANSO militaire konvooien. In de geraadpleegde bronnen werd voor de onderzochte periode geen melding van CF (=coalition forces) of NAVO luchtbombardementen in Logar teruggevonden. Wel werden berichten over enkele zelfmoordaanslagen teruggevonden echter *"(...) volgens verschillende bronnen zoals ANSO en HRW zijn deze in 2006 spectaculair toegenomen. Verschillende bronnen melden dat hoewel de overgrote meerderheid van deze aanvallen op militaire doelwitten is gericht, er toch bijzonder veel*

burgerslachtoffers bij vallen". (...) "de aanwezigheid van AGE's in Logar wordt erkend. Het rapport van de Secretaris-generaal van de VN van midden september 2006 stelt eveneens dat 'anti government operations (...) een acute bezorgdheid werden in Logar". Deze situatie was blijkbaar voldoende om de NAVO en Afghaanse troepen in te zetten begin september 2006 (Operation Mountain Fury) met als doel de opmars van insurgents een halt toe te roepen. Daarenboven wordt er in de nota gesteld dat in mei 2007 ANSO het district Baraki Barak als "area of concern" beschouwt, en begin 2007 (tot 16 mei 2007) in de provincie Logar 23 incidenten gerelateerd aan gewapende oppositiegroeperingen werden geteld.

- 7.6. Uit publieke bronnen blijkt dat de berichtgeving over Afghanistan –en over de insurgency situatie– beperkt wordt door de algehele onveiligheid en de daaruit resulterende geringe toegankelijkheid van bepaalde gebieden. Afhankelijk van de partijen die oorlog voeren, alsook de gevaarlijke situatie voor de journalisten, is het niet evident om op een onafhankelijke wijze voldoende feiten te verzamelen. De door de bestreden beslissing geciteerde CEDOCA-nota geeft niettemin reeds een lange - maar gezien bovenvermelde overweging - onvolledige lijst van aanhoudende veiligheidsproblemen die door een veelheid van aangehaalde rapporten wordt bevestigd. Daarbij moet worden herhaald dat deze enkel de insurgency gerelateerde situatie betreft en geen rekening houdt met andere veiligheidsproblemen die het gevolg zijn en/of deel geworden zijn van de oorlogvoering zoals het *warlordism* en de criminaliteit.
8. Gelet op het bovenvermelde en op verzoekers jeugdige leeftijd, de afwezigheid van familie- en clanleden – terwijl dit in Afghanistan de belangrijkste vorm van bescherming is (zie ook verzoekschrift "*Keine extreme Gefahrenlage in Afghanistan? Erkenntnisse zur Versorgungs- und Sicherheitslage und zum RANA-Programm*", AI Duitsland van 17 januari 2007), kan er in toepassing van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet niet redelijkerwijs verwacht worden dat hij in een ander deel van het land zou verblijven. Bovendien is de precaire socio-economische toestand, het volstrekt onzekere toekomstperspectief inzake het verloop en de omvang van het gewapende conflict, alsook de algemene onveiligheid, zijn er zwaarwegende gronden dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet (zie ook het door de partijen bijgevoegde en aangehaalde document van het UNHCR, *Update on the Situation in Afghanistan and International Protection Considerations*, juni 2005).
9. In acht genomen wat voorafgaat, dient de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

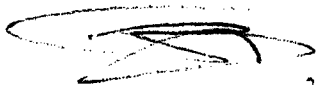
De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

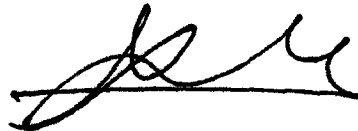
dhr. B. AUGUSTEYNS, toegevoegd griffier.

De griffier,

B. AUGUSTEYNS.

De voorzitter,

K. DECLERCK.